

[Birgit Busk.]

med dette oplæg til debatten i dag, ville jeg føle det som en pligt i det mindste at gøre, hvad jeg kunne, for at sikre de fornemme begreber. Den vigende pligt synes jeg automatisk må medføre, at også mulighederne kan udeblive.

Jeg ved ikke, om det er folketingets medlemmer, om det er den samlede danske befolkning, undervisningsministeren spørger, eller sig selv, når hun gerne vil vide, om kursen er den rigtige, når det gælder om at styre mod demokrati, åndsfrighed og tolerance. Ordet „mod“ skal jeg ikke her hænge mig i. Jeg frygter i alle tilfælde, at vi er slået ind på en forkert kurs, f.eks. hvis eleverne selv skal bestemme, hvad de vil lære. Jeg har visse traditionelle fordomme, selv om det er blevet umoderne.

Når undervisningsministeren vil fremhæve skole-hjem-samarbejdet som det fundamentale, synes jeg, hun skulle gøre det fuldt ud, nemlig i formålsparagraffen, så der ikke er noget, der kan misforstås.

Man har efterlyst beviser for, at der finder venstreorienteret indoktrinering sted. Så tossede er indoktrinatorene da heller ikke. De efterlader ingen beviser, i det mindste ikke juridisk holdbare beviser. Den dag, disse beviser foreligger, vil det være for sent, så enkelt er det. Bl.a. hr. Knud Jespersen ved det. Jeg synes, han skulle nikke genkendende, hvis han ellers er her, men det er han ikke. Det letter forståelsen for den problematik, vi har i dette land.

Vestergaard Eriksen (FU):

Det har været interessant at følge denne debat siden i morges. Der er mange ting, der er gentaget af de forskellige ordførere, og jeg kommer nok også ind på at gentage nogle af dem, men det er der så ikke noget at gøre ved.

Med den opfattelse, jeg bl.a. har af det, vi diskuterer her i dag, den såkaldte indoktrinering, vil jeg nok begynde med den forespørgsel, som er stillet af fremskridtspartiet, og det er jo det, der sådan set gælder hele vort samfund. Der vil mange sikkert stille sig og stiller sig spørgsmålet til daglig: er samfundet værd at leve i? Det er det vel nok, og det skulle det jo også gerne være, men jeg tror, mange er bekymrede for, om det i det kommende år og de kommende

årtier kan være værd at leve i, eller om vi har nogen muligheder for at overleve det folkestyre, vi kender i dag, eller skulle have kendt, hvis jeg må sige det sådan.

Der er virkelig ting i det danske samfund, som vel nok er stærkt nedbrydende, og ting, der er stærkt nedbrudt. Om det så er på baggrund af en indoktrinering, ved jeg ikke; der er nok andre ting, der også spiller ind. Men jeg anser klart vores demokrati for at være i nogen fare, og det kan ikke være regeringen alene, der skal oprette det igen; det må folk selv være med til. Det kan der ikke være nogen tvivl om.

Men jeg føler det sådan, at vi har haft ca. 10 pct., måske 15 pct., af den danske befolkning, der bl.a. har været med til at nedbryde det i de senere år, og vi må vel også se hen til igennem lovgivningen, at det har været med til at påvirke det her igennem de senere år og ikke mindst, hvis vi tænker tilbage på årene 1964-66 og flere andre år. Det er en udvikling, ingen vel kan være interesseret i og være med til at fortsætte fremover, og derfor synes jeg, at statsministerens udtalelse her i formiddags virkelig var ord, som var til hele befolkningen, og det må vi forstå, det er også først og fremmest at prøve at bevare vores frisind. Men det er altså det, jeg også mener der kan blive og er noget nedbrudt i vores samfund i øjeblikket.

Jeg vil også gerne nævne tilknytningen til skolerne. Om der er indoktrinering eller ej, behøver vi vel ikke være i tvivl om, i særdeles ikke, når ledende folk inden for skolen selv kommer frem med det. Vi er af den opfattelse, at det er ganske naturligt, at de lærere, der virkelig evner at tage en klasse som lærer, må have muligheder for at få sådan en plads, uanset hvilke politiske tilhørsforhold de har, men det er ganske naturligt, at disse politiske tilhørsforhold ikke må komme til at præge en skoleklasse eller en børnehave. Der er ingen tvivl om andet, end at det mange gange begynder i børnehaverne og fortsætter i skolerne, altså med hver sine forskellige lærere. Det kan være og er vel nok et ret uheldigt fænomen og har været ret uheldigt i de senere år i vores undervisning. Hvis ikke vi kan komme tilbage til det, man forstår ved en virkelig konstruktiv læreruddannelse i skolerne, så er jeg bange for, at noget her også er